

V Ě S T N Í K

ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ

Čís. 320

Květen 1982

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

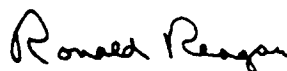
May 20, 1982

I am delighted to send warm greetings to everyone attending the Biennial Congress of the Czechoslovak National Council of America.

This special event presents a welcome opportunity to acknowledge gratefully the valuable role of your organization in promoting the culture of your people. By furthering this endeavor, you contribute to the diversity that enriches American life and is the foundation of our nation's strength.

The National Council has been a significant factor in keeping alive and advancing the ethnic heritage of Czechs and Slovaks. You can be proud of the outstanding contributions of your people and their descendants, especially such notables as astronauts James Lowell and Eugene Cernan, to the continuing progress of our nation.

You have my best wishes for an enjoyable and productive gathering.

Ze sjezdu ČSNRA

Projev ke krajanům

Milí krajané,

Československá národní rada americká svolala sjezd do Chicaga ve dnech 22. a 23. května 1982 ve čtyřiašedesátém roce svého trvání. Už je to významné, že po všechna ta léta Rada stále nesmlouvavě hlásá právo Čechů, Slováků a Podkarpatských Rusínů na samostatný svobodný stát. Za tímto ideálem jsme se sdružovali za první světové války po celých Spojených státech, pak opět za druhé světové války jsme za tuto svobodu bojovali, a dnes po tolika letech odhodlaně obhajujeme tento národní cíl. Takto chápali - a chápou - členové Rady v odbočkách, od New Yorku až po Kalifornii, svoje poslání.

Mnoho, velmi mnoho se změnilo ve světě od r. 1918, kdy Rada vznikla, nastoupily nové generace, druhá, dokonce třetí, ale nezměnilo se v ničem naše přesvědčení, že musíme před světem obhajovat právo Československa na svobodu. Jen v jednom nastala velká změna, které jsme si všichni dobře vědomi, že totiž dnes je ohrožena svoboda i naší Ameriky. Tím

se rozrůstá naše povinnost, kterou pocít'ujeme den ze dne naléhavěji. Chceme-li žít svobodně jako až dosud, chceme-li se těšit z velkých darů demokracie, musíme přispívat svým společným úsilím a nadšením k její obraně. Za zrádného světového násilí svádí se dnes zápas mezi zlem a dobrem. Hlavní zbraní je morální síla a nám především záleží na tom, aby americký národ byl silný a statečný.

Krajané českého a slovenského původu, poučení staletou minulostí svých předků, přenesli na americkou půdu svůj sen o svobodě. Zde sen se stal skutečností. Braňte s námi, milí krajané, aby náš sen nebyl ohrožován nepřáteli ze zámoří - a žel i mezi námi - aby zlo bylo poraženo a aby i v Československu se zvksila svoboda.

FRANTIŠEK SCHWARZENBERG:

MÁ TO VŮBEC JEŠTĚ NĚJAKÝ SMYSL?

Opět jste se sjeli do Chicaga na sjezd Československé národní rady americké.

Všichni jste jistě v minulosti přinesli a stále ještě přinášíte mnoho obětí, když i nadále pracujete pro Československou národní radu americkou. Stojí to čas, nervy, peníze a ještě se člověk při tom vystavuje nepříjemnostem a pomluvám.

Stojí to všechno za to? Má to vůbec ještě nějaký smysl? Někomu by se třeba zdálo, že nikoli. Jistě jste se vy, kteří vytrváváte, často setkali s takovými názory. Nejsou prý již doby vzniku našich národních organizací v Americe; doby, kdy všichni naši pionýři cítili potřebu sdružovat se, aby si vzájemně pomáhali v těžkých hospodářských začátcích, aby si udrželi národní dědictví a jazyk, aby se prosadili jako ucelená národnostní skupina a neztráceli se jako opuštění jedinci v moři cizoty. Tenkrát byly důvody pro zakládání národních organizací početné a různé. Některé naše organizace vznikaly z nutnosti hospodářské, jiné zase z romantického národovectví a vlastenectví, příznačného pro konec minulého a začátek tohoto století.

Dávno již prý pominul romantismus našeho národního obrození a buditelství, našeho boje o státní právo a později o neodvislost státu; pominulo prý nadšení radostného budování republiky a ochota až k sebeobětování prý již vymizela. Dnes jsme prý realisti. Dnes, jak říkají, jsou poměry jiné a tak se leckomu zdá, že pro Československou národní radu americkou pominula potřeba, že organizační formy ČSNRA jsou dávno přežitá a že všechno naše úsilí je jen mlácením prázdné slámy.

Národní radu prý již nepotřebujeme a leckdo se ptá, cože vůbec vlastně chceme.

Hospodářské zajištění? Vždyť k tomu nepotřebuje nikdo naší Národní rady. Naše bratrské a svépomocné organizace jsou ve své existenci zajištěny a pomohly a pomáhají bezpočtu našich lidí. Každý se prý prosadí sám či prostřednictvím organizací, které nejsou ani české, ani slovenské.

Kultura a jazyk? Nějaké ty české a slovenské knihy, nějaké ty noviny dosud vycházejí a kulturních sdružení je dostatek - tak

VESTNIK

May 1982

Organ of the Czechoslovak National Council of America

Published monthly (Except bi-monthly July-August)

Subscription \$4.00 - Outside U.S.A. \$6.00

Editor - Vlasta Vraz

Office: 2137 So. Lombard Avenue, Cicero, Illinois 60650

Tel.: 656-1117

VĚSTNÍK

Květen 1982

Orgán Československé národní rady americké

Vychází měsíčně (s výjimkou dvojčísla v červenci-srpnu)

Předplatné \$4.00 ročně - Mimo USA \$6.00

Redaktorka - Vlasta Vrázová

Úřadovna: 2137 So. Lombard Avenue, Cicero, Illinois 60650

Telefon: 656-1117

co by se kdo staral. Beztak se prý každý snadněji domluví anglicky.

Kdo chce do života veřejného, kdo se chce přiblížit k těžší politické moci, ten může stoupat po žebříčku té či oné politické strany, po kterém se jistěji a snadněji vyšplhá, než kdyby šel cestou etnické skupiny. Kdo hledá společenství náboženské, o toho je postaráno. A hledá-li sdružení tělocvičné, snadno si najde místo, kam se zařadit. Chce-li kdo tančit nebo soutěžit v penění koláčů, může se rovněž uplatnit i bez Národní rady.

Tak usuzují někteří z našich lidí.

Já osobně se na to dívám jinak a vím, že nejsem sám. Myslím, že naše úkoly jsou nejen důležité a vznešené, ale také naléhavé a proveditelné. Jsou ovšem jiné, než byly za dob pionýrských a za dob první a druhé války světové, i když se nám opět jedná v první řadě o osvobození Československa.

Vždyť se nám v Národní radě už dávno nejedná pouze o vlastní uplatnění pomoci národní organizace a nejde nám pouze o prospěch jen a jen naší národnostní skupiny. Češi, Slováci a Podkarpatští Rusíni se v novém světě tak dobře uvedli, že by věru snad již Národní radu nepotřebovali, kdyby se vskutku jednalo jen o uplatnění jednotlivce či etnické skupiny. Ale vždyť nám nyní jde o hodnoty mnohem širší, než je prospěch roztroušených jednotlivců či národní větve, a dokonce všeobecnější, než je naše stará vlast.

Dnes se nám jedná o uskutečnění řádu Božího na zemi, jedná se nám o svobodu a o lidskou důstojnost, zakotvenou v právním řádu. Jedná se nám o udržení těchto hodnot především zde v Americe a v celém, dosud ještě svobodném díle světa; o jejich opětné uplatnění ve vlasti našich předků a ve všech zemích, kde byly potlačeny a konečně se jedná o jejich nastolení tam, kde dosud nikdy neměly možnost zakotvit. Úspěch v tomto snažení by pak nutně vedl k uskutečnění trvalého míru na zemi. To jsou jistě zájmy, kterým chce každý z nás ze všech sil sloužit. Může to učinit mnohými různými způsoby, ale jako Češi, Slováci a Podkarpatští Rusíni snad nejpřirozeněji prostřednictvím Národní rady, do které by dle mého názoru měl patřit každý Američan československého původu.

Svoboda, lidská důstojnost, právní řád a mír, to jsou ústřední pojmy, společné všem lidem dobré vůle na celém světě. Především poznamenaly nejlepší úseky našich národních dějin a také poznamenaly vznik, růst a světový význam Spojených států.

Kdo tyto hodnoty lidem upírá, kdo je ohrožuje? Věru rétorické otázka - z nás každý zná odpověď. V současné době z mnoha odpůrců nejvíce ohrožuje tyto hodnoty mocenský aparát světového komunismu, vybudovaný na závisti a nenávisti, udržující se jedině násilím, bezprávím a vojenskou přemocí. Onen mocenský aparát, ve který se zvrátila původní, sama o sobě již zvrácená teorie marxismu. Původní nauka Marx-Engelsova byla ovšem od začátku pomýlená, protože upírala člověku jakoukoliv božskou jiskru a snižovala tím člověka na kus bezduché hmoty. Kdyby člověk byl jen kusem materie, přestalo by tím jakékoliv zdůvodnění úcty k člověku a tím by nutně musilo dojít k onomu zacházení s člověkem, které vidíme

ve všech zemích, kde filosofický materialismus je základní normou režimu.

Přesto však původní nauka Marxova může být i dnes svůdnou, když hlásá rovnost mezi lidmi a nutnost, abychom se rovnako podíleli na hmotných statcích tohoto světa. V této interpretaci může Marxova nauka znít jako vzdálený ohlas nauky o rovnosti všech lidí před Bohem a nauky o lásce k bližnímu, jak nás tomu po staletí učila naše křesťanská tradice. Není tedy snad ani divu, že mnozí lidé podlehli a podléhají tomuto klamu; není divu, že marxismus našel a nachází mnoho následovníků, zvláště mezi mladými, kteří jsou schopni se nadchnout pro teorii a naprosto nevidí skutečnost, kterou z této teorie udělala praxe Leninova a jeho nástupců. Tuto praxi znají nejlépe lidé, kteří žili nebo ještě žijí pod komunismem. Z těch již nikdo tomuto klamu nesesedne na lep.

Dnešní vládcí komunistického mocenského aparátu vědomě a úspěšně využívají tohoto optického klamu naivních či mladých lidí na celém světě k dalšímu rozkládání duchovní jednoty dosud svobodného světa.

Nejinak to vypadá s otázkou míru. Mír je zvláště v době překotného zbrojení samozřejmým přáním všech rozumných a slušných lidí. Jistě by si dnes nikdo z nás nemohl přát války. A opět zde dochází k obdobnému optickému klamu. Také v Evropě, kde nyní žijí, vidím s hrůzou a podivením, kolik mladých lidí podléhá dojmu, že jen komunismus zaručuje mír a že jen Západ zbrojí a připravuje válku. Ti mladí demonstranti chtějí tedy jistě mnohé, co je v podstatě dobré a žádoucí - chtějí rovnost, sociální spravedlnost a mír. Naprosto se však mýlí v úsudku, kdo vlastně všechny tyto hodnoty může jedině zaručit a kdo je dnes nejvíce ohrožuje. Jsou slepí a nevidomí na levé oko.

Je to stejný omyl, jako známý již podvod s tzv. "osvobozovacími válkami", kde se lidé, toužící jen po svobodě a samostatnosti dali svést k názoru, že jen podpora Moskvy jim dopomůže k uskutečnění oprávněných snah a že jim jen Západ v tomto úsilí brání.

Moskva ovšem nezneužívá pouze ušlechtilých snah mládeže. Zcela vědomě a úmyslně též podporuje všechny negativní sklony, dřímající v lidské povaze k mravnímu rozkladu svobodného světa. Proto podporuje vše, co vede k závisti a nenávisti; vše, co rozbíjí rodinu; vše, co vede k neúctě k jakékoli autoritě; vše, co podrývá lásku k národu a vlasti a důvěru ve společenské zřízení; vše, co podlamuje právní řád a vše, co končí používáním omamných jedů a sexuální amorality. O náboženství je to samozřejmě - to pro komunisty zůstává nepřítelem číslo jedna.

Mezinárodní komunismus prostě podniká vše, co snižuje hospodářskou a vojenskou sílu Západu, co jej politicky rozděluje a hlavně, co jej mravně rozkládá.

Co se vlastně stalo? Jak došlo k tomuto stavu věcí?

Druhá světová válka skončila ve veliké euforii, vzniklé z přesvědčení, že skončila poslední válka světových dějin; že všechny budoucí rozpory mezi státy budou řešeny mírově dle zásad mezinárodního práva; že svoboda a samostatnost budou obnoveny všude tam, kde byly nacizmem nebo fašizmem

potlačeny a že se národy pod koloniální vládou dočkají vlastní svrchovanosti.

Tyto naděje se nesplnily.

Dobře víme, jak to vypadá s dekolonisací. V nových, údajně neodvislých státech a státech se jen výjimečně udrželo demokratické zřízení a opravdová neodvislost. Většinou se tam střídají různé revoluční režimy, vynášející často na povrch nejodpornější představitele lidské zkaženosti; hospodářský vývoj je na mizině; o demokracii nemůže být řeči a nejednou upadají tyto politické novotvary do područí Moskvy, Peking, Kuby či podobných "ochránců".

Při Jaltské konferenci bylo dohodnuto, že vítězové obnoví svobodu a samostatnost všude tam, kde byly potlačeny. Nebylo, zdůrazňují, nebylo dohodnuto, že Evropa bude rozdělena v zájmové sféry, kde by si každý z vítězů mohl dělat, co se mu zlíbí, jak si Jaltu dnes vykládá Moskva. Západ dohodu dodržel a kdekoli stály západní armády, byly svoboda a samostatnost skutečně obnoveny. Moskva tuto dohodu ovšem nedodržela. V zemích, kde na konci války stály sovětské armády dělá si Moskva co chce. Každou kritiku či jen upozornění Západu označuje za vměšování se do vnitřních záležitostí a každý pokus o jen maličké uvolnění útlaku surově potlačuje. Plně tam uplatňuje tzv. Brežněvovu nauku o právu Moskvy, zasáhnout "bratrskou pomocí", kdekoli nadvláda moskevčiků je ohrožena lidovým hnutím pracujících - viz Maďarsko, Československo, Polsko atd. A to si Moskva ještě trpělivě tvrdí, že chrání zájmy dělníků!

Pro udržení míru a smírné řešení mezinárodních sporů dle mezinárodního práva byly ustaveny Spojené národy na předpokladu neporušitelnosti smluv. Rádi přiznáváme, že dílčí struktury a přidružené organizace Spojených národů vykonaly mnoho pro dobro lidstva a pro zmírnění strádání hladových, nemocných, dětí, uprchlíků atd. atd. Ve svém hlavním úkolu však Spojené národy selhaly. Od konce druhé světové vojny již vypukl bezpočet místních válek a hrozba třetí - určitě již poslední - světové války nám stále visí nad hlavou. Zásady, obsažené v Chartě Spojených národů jsou správné. Selhali členové. Při dnešním složení to ani neudivuje. Vždyť ani uvnitř státu nemůže právní řád přinášet očekávané výsledky, kdyby většina voličů nerozlišovala mezi dobrem a zlem a v zájmu jen vlastního prospěchu dávala přednost bezpráví. Stejně tak Spojené národy sešly na scesti, když většina členských vlád, jak vidíme, slouží jen svým vlastním mocenským zájmům, nedbá mezinárodního práva, porušuje smlouvy a v ničem se nestará o stejná práva jiných národů a států či o společný zájem lidské rodiny.

Kdo si budoucí vývoj takto představoval? Z nás jistě nikdo. Stačí si však připomenout, jak budoucnost předvídal Lenin a snadno poznáme, že vývoj šel tak, jak si to přál. Přesně dle Leninova návodu.

Svobodný Západ nechtěl věřit, že záměry světového komunismu jsou vskutku tak imperialistické a destruktivní, jakými opravdu jsou. Svobodný Západ vydatnou pomocí hospodářskou, finanční, vědeckou, technologickou a dokonce i vojenskou napomáhal k vybudování mocenského aparátu, který dnes ohrožuje celý svět a nejvíce ohrožuje ty, kteří komunismu nevědomky dopomohli k vojenské převaze. Svobodný svět ustupoval a protestoval pouze slovy bez činů. Svobodný Západ dodržuje přesně všechny smlouvy a trpělivě snáší, že komunistické režimy porušují každé dané slovo. Svobodný svět nedbá varování těch, kteří znají z vlastní zkušenosti podstatu komunistické hrůzy. Svobodný svět je nejednotný a připouští stálou rozkladnou činnost náhončích v platu Moskvy či svedených naivků.

Vše tedy jde přesně tak, jak si to Lenin představoval.

Výsledek známe; kdyby mocenské přesuny rovnováhy mezi Západem a Východem pokračovaly ve stejném směru, jak tomu bylo v uplynulých desetiletích, pak by nadešel den, kdy by svobodný svět již nemohl ani pomýšlet na sebeochranu a zachování své vlastní svobody. Musil by kapitulovat, protože by sebeobrana byla nemyslitelnou a sebevražednou. Mezinárodní komunismus by bez rizika války, bez jakýchkoli ztrát ovládl celý svět - ano, přesně tak, jak si to představoval Lenin. A to vše pro demoralizaci, slepotu, nejednotnost a ziskuchtivé slabošství svobodného světa. Není divu, že dnes často slyšíme o posledním zvonění.

A nyní se ptáme, jak na tento vývoj reagoval svobodný svět a předně jeho vedoucí velmoc, Spojené státy americké.

Vedení Spojených států rozpoznalo brzy po válce, do jaké míry se zklamalo ve své důvěřivosti v Stalinovy sliby a jak chybylo, když nevěřilo varováním Churchilla. Washington se proto rozhodl k novému postoji, který by nepřipustil, aby se komunismus zmocnil dalších území, kde dosud nezakotvil. Víme však, kolik zemí upadlo od konce let čtyřicátých do područí Moskvy a Peking a poznáváme, že tato "policy of containment" selhala.

Pak nastalo období, kdy vyhlášená "policy of liberation" v nás vzbuzovala naději na ráznější postoj Spojených států vůči Sovětskému svazu a snad i v ochotu k obětem, aby porobeným národům bylo pomoci při jejich úsilí o vlastní osvobození. I tato politika byla pouhou bublinou, která brzy praskla. Víme, že žádný z porobených národů osvobozen nebyl.

Dlouhou dobu jsme pak přihlíželi nové politické směrnicí, nazývané "Détente", kdy se strany Západu byly přinášeny všemožné oběti, směřující prý k uvolnění napětí. My jsme přinášeli oběti, my jsme měli dobrou vůli k dohodě, my jsme dodržovali úmluvy, my jsme respektovali "oprávněné" prý obavy Sovětského svazu o bezpečnost jejich západního předpolí, my jsme poskytovali všemožnou pomoc - většinou na úvěr - a nakonec jsme snad sami uvěřili, že je konec studené válce.

Moskva jednala v každém bodu opačně v pevném přesvědčení, že studená válka s její strany pokračuje a že pokračuje naplno. Obdobně to vypadá s pojmem "koexistence", kterému Západ a Východ připisují zcela rozdílný význam.

Moskva věřila, že se jí podařilo slovní akrobatikou uspat naši bdělost. A na čas se jí to vskutku podařilo.

Všechny zmíněné postoje Západu měly své opodstatněné zdůvodnění, ale nikoli za cenu stálých jednostranných ústupků.

Tož tak nějak reagoval Západ a těmito etapami jsme se dostali tam, kde dnes jsme a kde nás chtěl mít Lenin. Je to situace, za které hoří koudel, kamkoli pohlédneme: na Středním Východu, mezi Iránem a Iráskem, ve Střední a Jižní Americe, v Africe . . . a vyřešení problému Severu a Jihu je dnes vzdálenější, než snad bylo kdy v minulosti. Krom toho se na všech stranách zbrojí, zatímco statisíce umírají hladem. Pod tlakem Moskvy se stále zmenšuje oblast, ve které dosud vládne úcta k lidské osobnosti, politická a náboženská svoboda, demokracie, sociální spravedlnost, snášenlivost, právní řád a slušnost. Nějakou dobu se zdálo, že by rudá Čína mohla být protiváhou sovětské expansi. Vždyť má Čína přemnoho ideologických a geopolitických sporů s Moskvou. V myslích některých státníků stávala naděje, že by Západ mohl využít těchto vnitřníkomunistických sporů, aby snadněji mohl udržet sovětskou rozpínavost na uzdě. Tato naděje však je chabá. Při obrozující se vitalitě Západu není vyloučeno, že by společný ideologický jmenovatel usnadnil sblížení Moskvy a Peking v onom trojúhelníku, rozhodujícím o osudech lidstva. Obě komunistické velmoci by v tom případě mohly počítat s podporou tzv. třetího světa i s podporou těch, kteří z oportunistu chtějí být na straně silnějšího.

Kde je spása? Ve víře, naději a lásce.

Spása spočívá dozajista předně v mravní obrodě, o kterou každý z nás svým způsobem usiluje.

Politicky pak spočívá nejlepší naděje v těsnějším semknutí se všech svobodných lidí a především v vytvoření dělného souručenství severní Ameriky a západní Evropy, kde by Spojené státy hrály úlohu prvního mezi rovnými. Tato spolupráce je nejpřirozenější a nejspolehlivější. Severní Ameriku a západní Evropu sdružuje sdílená víra v základní hodnoty; sdružuje nás společné kulturní dědictví a obdobné učlení politické, hospodářské i společenské. Obtíž je arci v dnešní době s dostatek. Všechny jsou však při dobré vůli překonatelné, i když to "dá fušku".

Západní Evropa se dostala do značných hospodářských nesnází, stěžujících jakoukoli ráznější zahraniční politiku a svaluje vinu na ekonomické krizi na výši americké úrokové sazby. Západní Evropa upadla do tíživé hospodářské závislosti na východním bloku, takže nechce či nemůže vyhovět americké snaze o společné hospodářské sankce - viz německé dodávky potrubí za příslib sovětského zemního plynu. Také si Evropané stěžují, že Spojené státy určují svoji zahraniční politiku bez dostatečné předchozí domluvy, bez nutné synchronisace a koordinace. Hlavně se Evropa obává, že by konflikt mezi Sovětským svazem a Spojenými státy byl vybojován na půdě západní Evropy, která by se z takové katastrofy již zotavit nemohla. A všechny tyto obavy jsou živeny tzv. mírovou propagandou, vydatně podporovanou a řízenou z Moskvy.

Z druhé strany Atlantiku si americký poplatník pochopitelně klade otázku, proč by Amerika měla riskovat peníze i životy na ochranu západní Evropy, když ona sama není ochotna přinášet oběti pro svoji vlastní obranu. Amerika je si také vědoma, že jen Marshallův plán a jiná pomoc po válce zachránila západní Evropu před hospodářským zhroutilím a komunismem. Jeví se tedy dnešní postoj Evropy také jako nevděk.

Přesto přese vše je záchrana civilisovaného světa podmíněna spoluprací a jednotou severní Ameriky a západní Evropy. Je nutno odbourávat předsudky, vzájemné nepochopení a nedorozumění, nejednou vyvolávané amatérstvím naší diplomacie. Zde ovšem můžeme my, původem Evropani a současně hrdí občané Spojených států vydatně pomoci ku vzájemnému porozumění a k lepšímu pochopení podstaty komunistického ohrožení. To je jistě mnohem důležitějším pojátkem obou světadílů, než může být vše, co nás na obou stranách Atlantiku rozděluje.

Prostě z poválečné euforie, z nadějí roku 1945 nezbylo nic a velká část světa je hmotně a mravně v troskách. Leč takový svět svým dětem odkázat nesmíme a nechceme.

Záchrana je možná a naše účast je pro nás mravním příkazem. Ať nám nikdo nenamlouvá, že vše je ztraceno a že již nestává žádná naděje. Takovou myšlenku si nikdy ani připustit nesmíme.

Víme, že u Boha není nic nemožného. Je nutno a možno opět postavit člověka v duchu jeho humanismu do středu naší péče, obnovit a zajistit jeho rovnost, svobodu a lidskou důstojnost - a tím vším přispět k zajištění míru.

Touha po pravdě a spravedlnosti je již dlouhou dobu společná všem lidem, žijícím pod útlakem a vykořisťováním, nejen komunistickým. Ale i ve svobodném světě začínají lidé jako po dlouhém spánku prohlížet. Především Amerika se probouzí a snad se již probudila. V posledních letech své učitelské činnosti v Americe jsem zblízka poznal změnu v nejmladší generaci. Konečně se začala projevat touha po duchovnu a odklon od materialistické honby za ziskem. Znovu vznikala úcta k rodině; oživila ochota přinášet oběti pro dobro vlasti i celého lidstva. A snad se i na poli politickém projeví důvěra v moudrost a poctivost vůdčích osobností, které si tato generace ve svobodných volbách postaví v čelo státu.

Stejně i ve svobodné části Evropy vidím náznaky potěšitelné změny ve smýšlení. Ozývají se hlasy, volající po těsnějším sjednocení sil svobodného světa i za cenu ekonomických obětí. Uvedu jen malý příklad, který jsem poznal nedávno, když spolkový kancléř neutrálního Rakouska uznal za vhodné, s odvoláním na možnost objednávek, pozvat do Vídně libyjského Ghadafiho, známého pro svoji úlohu v mezinárodním terorismu. Kritika byla všeobecná a zdrcující.

Prostě na všech stranách svítá.

Pod tlakem veřejného mínění teď už západní vlády a zákonodárné sbory konečně začínají poznávat, že lidská společnost bez mravních zásad je odsouzena k zániku, že se nevyplácí ustupovat poznanému zlu; začínají poznávat, že údajné hospodářské zisky nemohou vyvážit smrtelné nebezpečí bezbožné amorality a nebezpečí sovětské vojenské přemoci, vybudované naší štědrostí. Ostatně: ty údajné hospodářské zisky - kde zůstaly? Všechno je na dluh, který se nesplácí.

Pro nás je nejdůležitější, že naše americká vláda již snad poznala ošidnost jednostranných ústupků a že současně dobře ví, že je nutno stále mluvit a stále vyjednávat, aby se napětí nepřirostlo až k nenávratnému bodu nevyhnutelného použití násilí; naše vláda také již ví, že je možno úspěšně mluvit a vyjednávat jedině z posice síly, jejíž míru jsme si nevymyslili my, ale která je dána silou protivníka. Ten totiž rozumí jedině hospodářské síle a vojenské moci - jiný argument nezná a nechápe, jako třeba jsou síly myšlenky, úcta k právu, věrnost k danému slovu, rozumnost a slušnost. Naše vláda také konečně uznala, že je dovoleno použít hospodářského nátlaku k dosažení politických cílů.

To vše jsme doporučovali po léta letoucí a někdy se nám zdálo, že náš hlas je hlasem volajícího v poušti. Nečerpáme žádného ješitného zadostiučinění z poznání, že dnes dochází na naše slova. Nejde nám o to, že to byla pravda "naše". Jde o to, že to je **pravda**. Jsme rádi, že jsme šli správnou cestou, kterou nyní a právě nyní opustit nesmíme. Pomalu se prosazující síly dobra a pravdy totiž potřebují pomoci a podpory zdola, ze základny každého demokratického zřízení. Především naše americká vláda potřebuje vědět, že má podporu veřejného mínění - našeho mínění, - aby snad opět neupadla v mylný dojem, že pokřik zbabělců a zprodanců v našem středu je hlasem skutečného srdce Ameriky.

Možnost k takové naší činnosti je dána. Přístup k vládním místům i jejich důvěru jsme si poctivou prací získali a naše námaha nebyla marná. Vzpomeňte třeba jen na Madrid. S hrdostí jsme to byli my, spolupracující o společných úkolech, kteří jsme předložili doloženou dokumentaci o porušování Helsinské dohody v Československu; byli jsme to my, ať už Československá národní rada americká, Rada svobodného Československa, Kanadské národní sdružení atd. a přispěli jsme tím k tomu, že naše delegace nepovolila, jak jsme se původně obávali. Podobných výsledků našeho úsilí bychom mohli uvést celou řadu.

Ne, naše práce marná není a má smysl, účel i možnost úspěchu. Bylo by hříchem od ní upustit právě nyní, když její plody začínají dozrávat. Přiznávám, že to je snad poslední zvonění, ale tím naléhavější je náš úkol. Vždyť nám již nejde pouze o uplatnění jednotlivého přistěhovalce či o zachování národní větve, ale o hodnoty všelidské pod zorným úhlem věčnosti. Máme možnost pomáhat při budování lepšího světa a při tom zachraňovat sebe samy, Ameriku i svoje bratry a sestry doma ve vlasti svých předků. Máme možnost pomoci pravdě ku vítězství a v tom boji nesmíme scházet a nesmíme selhat, nechceme-li se zpronevěřit odkazu svých předků, který bohdá nikdy nezradíme. Proto se ani únavou, ani lidskými řečmi nedáme odradit a budeme i nadále **pracovat** v Československé národní radě americké.

Zpráva predsedu ČSNRA

Za minulé obdobie dvoch rokov sme sa v predsedníctve ČSNRA snažili splniť a vykonať, a to za nezvyčajne ťažkých podmienok všetko, čo nám naše stanovy a uznesenia sjazdu uložili. Snažili sme sa predovšetkým presvedčiť našich príslušníkov a s nimi aj čo najväčší počet Američanov československého povodu o nutnosti obrany demokratického zriadenia amerického; obnovy slobody a demokracie v Československu; uchovanie našej národnej kultúry vo Spojených štátoch a tiež, pokiaľ nám to naše prostriedky dovoľovali, dostať i našej povinnosti na poli sociálnej pomoci. Promptne sme reagovali na politické udalosti, ktoré sa týkali priamo alebo nepriamo Československa a bezpečnosti Ameriky. Snažili sme sa tlmočiť naše stanoviská americkým politickým vedúcim, u ktorých sme sa stretávali vo všetkých našich otázkach a problémoch s opravdovým porozumením a ochotou. Zásobovali sme zprávami príslušne vládne a politické organizácie (State Department, Helsinskú komisiu, atď.) o činnosti príslušníkov Charty 77 doma, ako aj o ich prenasledovaní komunistickými úradmi doma a o sústavnom porušovaní Helsinskej dohody. O týchto snahách a činnosti sa dozviete viacej a podrobnejšie z referátov príslušných činovníkov predsedníctva.

Ako predseda bral som účasť na všetkých schôdkach predsedníctva. Snažil som sa viesť a riadiť činnosť Rady. Účastnil som sa roznych podnikov, schôdz, verejných zhromaždení poriadaných roznyimi organizáciami, pokiaľ mali nejaký vzťah k našej činnosti (Priateľstvo československo-poľsko-srbsko-rumunské, Protestné zhromaždenia organizácií poľských, atď.). Dňa 10. marca t.r. bol som, ako predseda ČSNRA pozvaný do Bieleho domu na slavnostné podpísanie dekrétu prezidenta, ktorým sa deň 21. marca proklamuje "Dňom Afganistanu". Ten istý deň som sa účastnil "Foreign Policy Briefing" na State Departmentu, kde nás vedúci úradníci Departmentu zoznamovali a informovali o hlavných problémoch našej zahraničnej politiky a kde sme otázkami a dotazmi mohli zasiahnuť do rozpravy. Na recepcii, ktorá po "briefingu" nasledovala, mali sme príležitosť sa osobne zoznámiť so zástupcami State Departmentu, pokiaľ ich činnosť má nejaký vzťah k problémom východo-európskym a československým. Je za toto čo ďakovať sestre Faltusovej. Dňa 21. marca bol som prítomný verejnemu zhromaždeniu v Chicagu, na ktorom prehovoril v rámci "afghanistánskeho dňa" zástupca sekretára obrany.

V otázke československého pokladu boli sme proti vráteniu zlata československej vláde. Nemohli sme však zmeniť neoblomné stanovisko americkej vlády, aby po uspokojení oprávnených nárokov amerických občanov na náhradu za ich vyvlastnený majetok zlato vrátené nebolo.

Doba, v ktorej žijeme, je vážna. Udalosti dávajú tušiť, že sa blížíme k nejakému konečnému riešeniu. Bude to vojna, lebo nejaké mierové narovnanie alebo rozpad sovietskej državy, - je ťažko predpovedať. My sa musíme pripraviť na všetky možnosti. V našom boji nie sme sami. K Rade slobodného Československa a ku Československému národnému združeniu v Kanade nás viažu mnohoročné úprimné vzťahy. Máme spoločný úkol a cieľ. Sme na jednom fronte. Všetky rozkladné tendencie nášho odboja musíme odsúdiť ako škodlivé a slúžiace len zámerom našich nepriateľov. Vo svojej a v našej odbojovej činnosti musíme zotrvať za každých okolností. Musíme napnúť všetky sily a zapojiť do práce každého, kto pracovať chce, bez vekového rozdielu.

Ide dnes opravdu o bytie a nebytie nielen našich národov, ale aj celej západnej kultúry. Každý si musí srovnat sám so svojim svedomím, či chce, alebo nechce prispieť k záchrane tých najcennejších statkov ľudského života: pravdy a slobody.

Na konci mojej zprávy je milou mojou povinnosťou podakovať všetkým mojim spolupracovníkom, pokiaľ ma v mojej práci podporovali a umožňovali mi tak zhostiť sa úkolov, ktoré sa odo mňa očakávali.

Dr. Mikuláš Ferjenčík

Z projevu presidenta Reagana při zahájení světové výstavy v Knoxville, Tennessee 1. května 1982

President Reagan se ve svém projevu zmínil o oslavách prvního máje v různých končinách světa a poznamenal, že v Sovětském svazu první máj je svátkem práce, který se však slaví divným způsobem - ukázkou vojenské moci. Oslavuje se vláda, která stále slibuje svobodu - při tom tu svobodu stále upírá. Vyhlašuje se spravedlnost - v praxi se však dopouští tyranie.

President Reagan se také zmínil o situaci v Polsku a poznamenal, že oslavy prvního máje v komunistickém světě nabývají ironického významu, když polští vládní činitelé brutálně zasahují proti Solidaritě, aby zničili jediný svobodný odborový svaz v komunistických zemích. Při tom president Reagan poznamenal, že by rád zrušil sankce a pomohl Polsku; k tomu však nemůže dojít, dokud polská vláda nezruší stanné právo, nepropustí intervenované občany a nezačne upřímný dialog se Solidaritou, v jejímž čele je Lech Walesa. -afa-

37. výročí osvobození Československa od nacistické okupace

Ve dnech 15. a 16. května navštívil velvyslanec Spojených států v Praze, Jack F. Matlock, památná místa v západních Čechách, aby tam u příležitosti 37. výročí osvobození Československa položil věnce u památníků amerických vojáků: Cheb, Koloveč, Litice u Plzně, Vitějovice, Kašperské hory, Sušice, Pole a Lnáře.

Při pokládání věnce v Chebu velvyslanec Jack F. Matlock řekl: "Před 37 lety, 17. dubna 1945, překročily předsunuté oddíly armády Spojených států hranice okupovaného Československa. Přibližně týden na to vstoupily na toto území jednotky 1. pěší divize armády Spojených států; 26. dubna 1945 se dostaly do Chebu a osvobodily její. Pěkný památník, před nímž stojíme, připomíná tuto paměťhodnou událost. Cheb byl prvním v celé řadě českých měst a obcí osvobozených armádou Spojených států. V následujících dvou týdnech byly osvobozeny Bor, Klatovy, Plzeň a Sušice. Všude tady a na mnoha dalších místech obyvatelé srdečně přivítali Američany, pronásledující prchajícího nepřítele . . ."

Ve Vitějovicích velvyslanec USA, Jack F. Matlock měl tuto připomínku: ". . . Bylo to právě ve Vitějovicích, 13. května 1945, kde se setkaly dvě velké spojenecké armády. Jedna, která postupovala ze západu, druhá z východu. I když obě tyto armády byly inspirovány dvěma rozdílnými politickými filosofiemi, byly sjednoceny v odporu vůči společnému nepříteli. Pokládáme dnes tento věnec, abychom uctili památku amerických vojáků, kteří bojovali, aby Československo a celá Evropa, mohly být svobodné . . ."

Z Vitějovic odjel velvyslanec Matlock do Kašperských hor, kde při kladení věnce připomněl: ". . . Jsem si zcela jist, že obyvatelé nezapomenou tak snadno na tento den. Americké jednotky byly zde uvítány srdečně a s radostí. Dnes si tuto událost opět připomínáme . . ."

Poté americký velvyslanec Jack F. Matlock odjel do Sušic, kde byla v r. 1972 původní plaketa, připomínající oběti amerických vojáků odstraněna a nahrazena jinou plaketa. Na nové plakety bylo tehdy napsáno, že původní plaketa byla odstraněna "na protest proti agresí americké armády ve Vietnamu". Později asi 150 místních občanů podepsalo petici, kterou žádali místní národní výbor, aby původní plaketa na paměť amerických vojáků dal zpět na své místo. Všichni

občané, kteří petici podepsali, byli vzati do vazby a výslychání státní bezpečností v Plzni. Bylo jim pohroženo, že za svůj čin ponесou následky.

Při kladení věnce v Sušicích americký velvyslanec Jack F. Matlock, m.j. řekl: "Skláníme se dnes v úctě před našimi vojáky, nezapomínáme při tom ani na příslušníky mnoha dalších národů, k jejichž boji jsme se připojili: na Čechy a Slováky, kteří se statečně postavili na odpor doma a v zahraničních spojeneckých armádách; na Poláky, jejichž povstání ve Varšavě tak tragicko skončilo; na hrdinství a oběti Sovětské armády a národů Sovětského svazu. Nezapomínáme také na hrdinství celého anglického národa, který stál skoro osamocen proti nacistickému násilí v těch temných měsících před německou invazí do Sovětského svazu a před vstupem Spojených států do války. Vzpomínáme na ně a na nespočet těch, kdo se stali členy velkého spojeneckého svazku proti fašistické agresi. Skláníme se před památkou svých vojáků a současně i jejich druhů ve zbraní a občanů mnoha zemí, kteří jim pomáhali a kteří často obětovali život za stejnou věc. Vracíme se ve vzpomínkách k těmto událostem - nezapomínejme však, že boj za svobodu a demokracii v mnohých částech světa ještě probíhá. K pevným svazkům mezi lidem Československa a Spojených států, patří společná a nezciřitelná víra a právo na život v míru a svobodě. Toto pouto nelze nikdy zlomit - tato víra nikdy nezemře. Usilujeme tedy společně o to, aby oběť, kterou přinesli tito američtí vojáci a další lidé ve jménu svobody, nebyla marná. Děkuji vám za vaši pozornost . . ." Velvyslanec USA Jack F. Matlock poté navštívil obce Pole a Lnáře, kde při pokládání věnců připomněl nějakou místní odezvu. Všechny projevy velvyslance Matlocka byly proneseny česky.

Portland, Oregon

Odbočka Portland se rozloučila se svým členem, dr. Leopoldem Pospíšilem, který zemřel v Eugene, Oregon po těžké nemoci dne 18. března ve věku 83 let. Vyslovujeme upřímnou soustrast manželce zesnulého ses. Ludmile Pospíšilové a synu dr. Leopoldu Pospíšilovi Jr., profesoru antropologie na Yale universitě.

Život dr. Pospíšila přisoudil mu těžké zkoušky a převraty. Mnoho dokázal pro vlast, mnoho zkusil za své přesvědčení. Za první světové války byl letcem. R. 1920 hlásil se k Polákům, když Polsko bylo napadeno komunisty a Moskvou.

Po válce vystudoval práva na Karlově universitě a zúčastnil se živě veřejného života, zvláště v Sokole. Byl advokátem a později se stal ředitelem známé továrny Zora. Po Mnichově zorganizoval podzemní hnutí, mj. dopomohl k útěku čs. letcům do Polska, odkud pak se postupně dostali do Anglie. Jeho činnost byla přerušena zatčením a uvězněním. Přežil tři roky v koncentračních táborech Dachau a Buchenwaldu, kde byl těžce trestán nacisty na to, že chtěl ulevit židům jejich úděl.

Po osvobození odepřel se stát členem komunistické strany a proto měl k očekávání stále pronásledování. R. 1946 byl zatčen a nařčen z vlastizrady. Když však u soudu vyšla najevo jeho podzemní záslužná činnost, byl dočasně propuštěn, pak ale znovu obviněn. Podařilo se mu uprchnout včas. Po svém útěku byl odsouzen in absentia na 25 let vězení. Jeho žena a syn Leopold se dostali šťastně za hranice, ale druhý syn Lubomír neunikl a zemřel v Československu r. 1965.

Syn Leopold byl od r. 1949 na universitě Eugene v Oregonu, kam za ním přijeli rodiče r. 1951. Svědčí to o houževnatosti a podnikavosti dr. Pospíšila, jak se přizpůsobil americkým poměrům. Zprvu vyučoval němčinu a studoval na universitě, kde dosáhl master's degree r. 1956. Věnoval se též sportu, v YMCA a na universitě byl trenérem (swimming coach) až do r. 1968.

Za svého života zvládnul několik povolání. Ve svém okolí byl velice oblíben a znám v širokém kraji a časopis Eugene Register-Guard přinesl o něm obšírný a zajímavý nekrolog.

Rada vzpomíná vděčně, že byl jeden ze zakládajících členů odbočky.

Vzpomínkový večer na českého cestovatele E. St. Vráze

" . . . tam v dálavách světa jen a jen na vlast svou jsem vzpomínal, po ní toužil . . . "

Tato slova jsou vyryta do žulového balvanu, který se tyčí v Praze na Olšanech nad hrobem významného českého cestovatele E. St. Vráze. Letos v únoru uplynulo padesát let od jeho smrti. Půlstoletí, které nás dělí od života a působení významné osobnosti, je dostatečný časový odstup, aby se v něm dal zhodnotit vliv a význam, jaký tato osoba měla v běhu a vývoji společenského a kulturního dění svého národa. V případě Vrázově je tento vliv patrný hned na několika úsecích našeho národního života, dokonce sahá i za tyto národní hranice.

Jeho cestovatelské poznatky přispěly značně nejen k rozšíření českého přírodovědeckého, geografického a etnografického bádání, ale mnohé z nich, získané v oblastech zcela neprobádaných, jsou i v cizině dodnes jediným dokladem o existenci těchto míst nebo o kulturách primitivních kmenů, dnes již vyhynulých. Stejně tak jeho sběratelské úsilí a studium života cizokrajných zvířat, ptáků a hmyzu obohatilo mnoha novými exponáty nejen sbírky našeho Národního muzea, ale i jiných světových muzeí, a některé z exponátů byly tak unikátní, že byly podle nich zhotoveny kresby do klasické přírodovědné knihy Brehmova Života zvířat. A konečně Vrázovy nevšední schopnosti literární zapsaly jeho jméno i do literární historie. Vzácná šíře jeho nadání i vzdělání uvedla ho do českých vědeckých a kulturních kruhů a schopnost sdílet se poutavou formou přednášek o své zážitky a výzkumy se svými posluchači získala mu mnoho obdivovatelů jak v Čechách, tak i na americké půdě. A v průběhu dalších let přibývali k nim noví, kteří odhalovali jeho vzácné vlastnosti při četbě jeho díla.

Ukázat a znovu si oživit všechny tyto rysy Vrázovy osobnosti bylo dílem vzpomínkového večera, který uspořádal kruh jeho přátel a obdivovatelů v pátek 23. dubna 1982 v sále Havlíčkovy školy v Berwynu. Ve zcela naplněném sále přivítali posluchači mezi sebe hosty tohoto večera, MUDr. Pavla Orta z New York University Medical Center, a spisovatelku Zdeny Salivarovou-Škvoreckou a PhDr. Josefa Škvoreckého z University of Toronto.

Pořad zahájil dr. František Svejkský. Ve svém projevu přiblížil zúčastněným životní cestu E. St. Vráze, v níž dominovalo několik os: první směřovala z Evropy do Afriky, druhá do Jižní Ameriky, třetí na Dálný Východ, na Borneo a Novou Guineu, a konečně čtvrtá byla osa Praha-Chicago. Zvláště první tři z nich otvíraly Vrázovi nové pohledy, zvětšovaly a rozšiřovaly nová poznání, uskutečňovaly jeho nenasytné touhy po neznámých krajích, byly však plné i nepředstavitelných nebezpečí, osobních útrap a strádání. Ona čtvrtá osa určila směr jeho osobního života a spojila místa jeho trvalých pobytů v Čechách a ve Spojených státech. A byla to Praha, která se s ním rozloučila na jeho cestě poslední v roce 1932.

Tento obraz Vrázova života, rozvinutý ve zkratce před očima posluchačů a doplněný promítnutím unikátních Vrázových fotografií z cest, byl dále rozšířen projevem druhého řečníka večera, dr. Pavla Orta, který nedávno prošel jako lékař výpravy do povodí Amazonky místy, kde před devadesáti lety sbíral své poznatky a zápasil o svůj život E. St. Vráz. Jeho vyprávění, doplněné diapozitivy, bylo zajímavou a poučnou konfrontací dnešních cestovatelských zkušeností se zkušenostmi Vrázovými, kterým se dr. Ort obdivoval a znovu potvrdil, jaká neuvěřitelná

odvaha, vytrvalost a statečnost musely provázet Vrázovu osobu, aby za podmínek, s nimiž se před devadesáti lety na těchto místech setkal, mohl uskutečnit a úspěšně dokončit svou cestu.

Dr. Josef Škvorecký věnoval svou pozornost literárnímu odkazu E. St. Vráze. Jeho hodnotu si znovu uvědomil nad textem chystaného výboru z Vrázových cestopisů, který vyjde v krátké době v nakladatelství Sixty-eight Publishers. Kniha přináší to nejpodstatnější z celé šíře cestovatelových zážitků, výkladů a myšlenek, a zároveň ukazuje i literární kvality, jimiž se dá i dnešní čtenář strhnout natolik, že zapomene na časový odstup, v jakém toto dílo bylo psáno. Dr. Škvorecký ocenil nejen Vrázův literární talent a jeho krásnou češtinu, která dodnes zní svěže, ale i jeho jazykové uvědomění, v jakém vychovával obě své děti, vyrostlé sice v prostředí americkém, ale mluvící po celý svůj život plynulou, správnou češtinou.

Literární kvality Vrázova slohu demonstrovala i ukázka z jeho díla, přečtená paní Zdenou Salivarovou-Škvoreckou.

Před ukončením večera vyzval dr. Svejkovský přítomnou dceru cestovatelovu Vlastu Vrázovou, aby připojila k tomuto pořadu ještě několik svých vzpomínek.

Večer byl pak zakončen přátelským setkáním s manžely Škvoreckými a dr. Ortem v restauraci Café Europe.

O úpravu jeviště a technického zařízení se postarali pan V. Novotný a pan V. Tomsa, diapozitivy z Vrázových fotografií zhotovil pan R. Pur a pan A. Jandáček.

Nad večerem převzali záštitu dr. Mikuláš Ferjenčík, Vlasta Vrázová, ing. Štefan Papánek, Maru Friedová, Eleanor Lonková, dr. František Svejkovský a Olga Svejkovská, a k nim se připojili mimo Chicago dr. Jaroslav Němec, dr. Jan Papánek, Betka Papánková a dr. František Schwarzenberg. Dr. Jan Papánek poslal k této příležitosti pozdravný telegram, který však došel opožděně, a proto jej otiskujeme zde:

"Join you in remembering E. Stanislav Vráz for the unforgettable enthusiasm and extraordinary admiration with which as a student I read thin paperback book about his travels to places I had never heard of or even imagined. Sharing the adventures of this intrepid traveler brought us knowledge new interests and aroused our pride in having a countryman survive so many obstacles and dangers. Betka and I share in the commemoration of this great man. - Jan Papánek."

Chicago - Lidice

Letos bude vzpomenu 40. výročí Lidic tryznou u lidického pomníku v Crest Hill, Illinois, v sobotu 5. června ve 2 hod. odpoledne. Výbor krajanských organizací, který povstal z Československého amerického kongresu po oslavě dvoustého výročí Spojených států, uspořádá pietní vzpomínku, která má být zahájena průvodem. Výbor žádá krojované a uniformované složky krajanských organizací, aby se zúčastnily průvodu, který vyjde v 1.30 hod. v Crest Hill.

Jelikož parkování aut bude značně omezeno u místa pomníku, bude k dispozici autobusová doprava. Jednotliví účastníci a menší skupiny si mohou zajistit místo v autobusu za poplatek \$5. Veškeré objednávky a rezervace vyřizuje cestovní kancelář Čihák World Travel, 6302 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill., telefon: 795-9050. Skupina čítající 40 osob si může zjednat vlastní autobus za cenu \$200. Reservace u Čihák World Travel musí být hlášeny a zaplacený nejdéle do 1. června. Současně může být objednan i oběd za cenu přibližně \$7.50 za osobu.

Objednané autobusy vyjedou z Berwynu přesně v 11.30 hod. v sobotu dopoledne. Sraz u Č.S.A. budovy, 2701 S. Harlem Ave., Berwyn.

Výbor lidické tryzny: Frank Buřič, Edwin Halík, James V. Krákora, Jos. Sneiderger, Frank J. Vodrážka.

Chicagský Symfonický orchestr na cestě Evropou

Chicagský symfonický orchestr - Chicago Symphony Orchestra je považován za jeden ze tří nejlepších hudebních těles na světě. Světové uznání si vydobyl na triumfálních zájezdech.

Československá národní rada americká, odbočka "Západní předměstí", srdečně zve Vás a Vaše přátele, abyste se zúčastnili zájezdu Chicagského symfonického orchestru Evropou tak, jak je zachycen barevným zvukovým filmem Otakara Šroubka, člena orchestru, který film promítne v anglické verzi v úterý 1. června 1982 v 7:30 hod. večer v auditoriu Havličkovy školy v Berwynu (Ridgeland Ave. a 15. záp. ulice).

Mistr Otakar Šroubek je uznávaným umělcem a houslistou Chicago Symphony Orchestra od roku 1959. V době, kdy Česká filharmonie slavila úspěchy pod vedením Rafaela Kubelíka, byl jejím koncertním mistrem. Z Československa odešel v roce 1950. Kromě toho, že je též primariem kvarteta Chicago Arts Quartet, s nímž byl na velmi úspěšném zájezdu v Japonsku a také na mezinárodním festivalu v Linci, je dokonalým kameramanem. Jeho film přibližuje evropská města: Salzburg, Vídeň, Montreaux, Luzern, Paříž, Mnichov, Berlín, Hamburg, Stuttgart, ale také Anglii a Skotsko, Londýn i Edinburgh, jejich svérázný půvab a barvitost, zvyky obyvatel. Je cenný i postřehem a dobře namluveným komentářem. Hudebním podkladem filmu jsou díla, která orchestr hrál v jednotlivých městech na zájezdu. Jejich interpretace je zachycena v dokonalé zvukové reprodukci.

Po promítnutí filmu budeme mít možnost s p. Šroubkem hovořit. Jsme mistru Šroubkovi vděční za laskavost, s níž je ochoten film nám promítnout a prosíme, abyste na náš večer pozvali i své přátele.

Vstupné je \$2.50, dalšího příspěvku, sponorského, bychom si ovšem velmi vážili. Vystavte check na "Western Suburbs" CNCA a zašlete laskavě do úřadovny Rady: 2137 So. Lombard Ave., Cicero, Ill. 60650. Vstupenky jsou též v předprodeji v úřadovně přímo a u fmy. F. Pancner, 6514 W. Cermak Rd., Berwyn.

Těšíme se na Vaši účast.

Vlasta Vrázová, předsedkyně
Marie Langová, tajemnice

Československá ženská národní rada v exilu

srdečně zve na

piknik

Který se pořádá za každého počasí na farmě
u manželů Ferjenčíkových
Crawford Road, Wadsworth, Illinois

v neděli 6. června 1982

Ve 2 hod. odpoledne prohlídka lipicánů

Bližší informace telefon 442-8265

Č. S. A.

Nejstarší bratrská a sesterská podpůrná jednota
v Americe jest připravená poskytnouti Vám
nejvýhodnější druhy životních pojištění plně
zabezpečujících Vaši ochranu.

Rovněž nabízíme pojistky poskytující pravidelný
starobní důchod jakož i pojistky hypoteční.

Další informace ochotně podají:

CZECHOSLOVAK SOCIETY OF AMERICA

"Pioneer of Fraternal Life Insurance"

CSA PLAZA

Telefony (312) 795-5800 - (312) 242-2224

2701 SOUTH HARLEM AVENUE

BERWYN, IL 60402

VĚSTNÍK

CZECHOSLOVAK NATIONAL COUNCIL
OF AMERICA

2137 So. Lombard Ave. - Room 202
Cicero, Illinois 60650

ADDRESS CORRECTION REQUESTED

FIRST CLASS MAIL

436